

Berlusconi: objectiu amnistia

El 'biscione' (serp), com l'anomenen a Itàlia, pretén forçar un govern de llarga entesa amb el propòsit de salvar-lo de la presó. El vot favorable del nou ministre de Justícia, un home proper, faria el miracle.

Va ser el professor i escriptor Umberto Eco qui fa un temps afirmava amb contundència: "M'avergonyeixo de ser italià, m'hauria estimat més de ser ciutadà de Sarajevo". Eco va ser acusat de tot, i l'escàndol, com la majoria dels que passen a Itàlia, va acabar en una tempesta en un got d'aigua.

Era l'època en què els italians anaven cada matí al quiosc per comprar diaris que empalmaven un escàndol darrere d'un altre i esquitxaven les "vaques sagrades" de la política, l'economia i l'es-

pectacle amb sospites documentades i prou definitives sobre afers corruptes de tota mida i condició.

El prestigiós periodista Indro Montanelli va definir aquesta etapa com els "anys de fang" d'Itàlia, un període en el qual era posat en qüestió tot un vell sistema polític, creat a l'ombra de la guerra freda i amb l'objectiu d'evitar una victòria comunista. El mur de Berlín desapareixia al 1989 i amb ell, poc després, la Unió Soviètica. L'antic sistema de partitocràcia es revelava ja innecessari i el poder judicial començava a te-

nir les mans lliures per a actuar contra el sistema de premis rebuts per la classe política i econòmica en canvi de la seva col·laboració en la lluita d'avantguarda per evitar que un país de l'Aliança Atlàntica caigués en mans dels "aliats amb l'URSS".

El 17 de febrer de 1992, els fiscals de Milà iniciaven l'anomenada operació Mans Netes, que tot investigant el sistema de comissions, finançament il·legal dels partits polítics i frau fiscal, destruïa els pilars fonamentals de la política i l'economia italiana. Les dues co-

lumnes vertebrals del Parlament i dels governs de coalició, democristians i socialistes, s'afonaven com castells de sorra i acabaven desapareixent. Els italians s'havien quedat orfes. Sense Bettino Craxi, Giulio Andreotti o Forlani, res no semblava tenir sentit. Només els ex-comunistes del PDS, havien aguantat les envestides de la croada anti-corrupció.

Salvador d'Itàlia. Un home s'aprofitava del buit de poder i de la sensació generalitzada que una època s'acabava i que calia tornar a començar a construir-ho tot des dels fonaments. Era un triomfador, un megalòman, un prestidigitador amb fórmules màgiques que havien de situar Itàlia al capdavant del progrés i de la modernitat. El seu model de país era el d'un parc d'atraccions; la formació organitzativa que sustentava el projecte, Forza Italia, una convenció de venedors d'una marca de nou sabó per a superautomàtiques, biodegradable i molt perfumat. Però l'objectiu era el mateix de la guerra freda: evitar que l'esquerra arribés al poder de l'estat. La seva principal arma per a omplir de paperetes les urnes: les cadenes de televisió privades que, en pràctic règim de monopoli, podia utilitzar sense cap limitació.

Molts italians van creure en el nou producte. La "telecràcia" substituïa la "partitocràcia" amb un maquillatge pseudo-democràtic que permetés, això sí, l'homologació internacional.

Però Silvio Berlusconi va cometre aleshores diversos errors de principiant. L'estat no era la Fininvest (el seu *holding* d'empreses) i la coalició que donava suport al seu govern tenia la fragilitat d'haver estat creada precipitadament i amb aliats tan incòmodes com l'estratòfia i poc clara Lliga Nord, d'Umberto Bossi.

Aviat, amb la deserció de la Lliga, va perdre la majoria i el seu govern va caure sense temps de fer gaires desgràcies. El tècnic Lamberto Dini, amb el suport del Parlament va substituir-lo, mentre Berlusconi afirmava coses tan greus com que tot era una maniobra dels ex-comunistes, que allò només es podia definir de cop d'estat, etc. L'excap de govern no s'ha cansat fins fa pocs dies de reclamar eleccions anticipades.

El dimecres, dia 17, al Palau de Justícia de Milà, començarà el calvari de Berlusconi. Un procés contra el magnat

Tot el poder per la P-2

Berlusconi forma part del projecte de la Lògia Maçònica Propaganda-2 per acaparar el poder a Itàlia? Aquesta pregunta, se l'han feta molts experts aquest últim any. La resposta forma part dels misteris de la complexa trama de poders i de contrapoders que a Itàlia conviuen des de fa dècades. El que és cert és que diversos fets importants en la biografia de l'ex-primer ministre italià, avalen aquesta tesi.

Silvio Berlusconi figura en l'arxiu d'afiliats descobert al 1981 a la finca que el Gran Mestre, Licio Gelli, tenia a Castiglion Fibocchi. El seu número de membre és el 1816. La data oficial de la inscripció, el 26 de gener de 1978. En aquella època, interrogat pels jutges de Milà va declarar: "Em vaig incriure a la lògia P-2 els primers mesos del 1978 convidat per Licio Gelli (...) Gelli va aclarir-me que a través de la maçoneria podria tenir canals de treball i contactes internacionals útils per a la meua activitat". Després ha negat sempre haver dit això, però figura en el sumari de declaracions.

Gràcies a la P-2 i a l'amistat amb Gelli, Berlusconi va aconseguir finançament per a molts projectes empresarials. Els diners no han estat mai un problema per a ell, que veia com xifres milionàries ingressaven amb facilitat en els seus comptes corrents secrets dels bancs suïssos o luxemburguesos. De donar-li facilitats legals perquè els seus projectes avancesin, se'n va encarregar el seu fidel amic Bettino Craxi, quan era líder del Partit Socialista i primer ministre.

Mentre Berlusconi es convertia en el rei de les immobiliàries de Milà amb els projectes de cases dels barris Milano 1 i Milano 2, mentre aconseguia un imperi editorial amb diaris i revistes d'abast nacional, Gelli dissenyava l'estratègia per aplicar l'anomenat "Piano di Rinascita Democratica". Aquest document secret era el programa de la P-2 per a l'assalt al poder de l'estat. Per als seus objectius aquesta lògia maçònica anòmala comptava amb alts oficials de l'exèrcit i de la policia, magistrats, cinquanta-nou parlamentaris, tres ministres, directors de diaris, editors, periodistes, cent vint-i-vuit dirigents d'empreses públiques, diplomàtics i empresaris de sectors clau, entre els quals Silvio Berlusconi.

Per a Berlusconi, Gelli tenia reservat un projecte molt ambiciós. Es necessitava la televisió, i la RAI –repartida entre els tres grans partits– no garantia la fidelitat absoluta. Berlusconi va llançar a l'ombra de la P-2 el desafiament de la televisió privada. L'anomenada "Ilei Mammi", que Craxi li va servir en safata de plata, legitimava a la pràctica el monopoli de les cadenes privades en mans dels propietaris de Fininvest, li permetia les transmissions en directe dels partits de futbol i significava, en definitiva, la fi del regnat de la RAI.

Amb la televisió, Berlusconi va aconseguir el seu somni de ser –encara que d'una manera molt efímera–, primer ministre. Licio Gelli triomfava i refeia una P-2 que, contra el que es diu, continua funcionant a l'espera de recuperar-se en la cursa del poder. Ara, Gelli potser haurà de pensar a canviar de cavall. El seu projecte no accepta perdedors.

V. L.

de la comunicació, un empresari que, malgrat haver entrat en política per liderar la "nova dreta italiana", mai –ni quan va ocupar la presidència del consell de ministres– no ha deixat de veritat els seus negocis privats.

Els fets delictius dels quals és acusat Berlusconi pertanyen al període 1989-1994. En aquests anys, tres societats del seu *holding* d'empreses, Fininvest, van pagar 380 milions de lires a la Guàrdia de Finances per evitar inspeccions fiscals. El magnat s'enfronta, doncs, a una greu acusació i haurà de defensar-se davant els fiscals Piercamillo Davigo i Gherardo Colombo de sòlides proves com són els extractes de la llibreta d'es-

talvis de la família Berlusconi en els quals figura una quantitat de diners que van anar a parar a les butxaques d'inspectors de les anomenades "Fiamme Gialle". En una segona fase –també hi ha documents que així ho acrediten– aquests suborns provenien d'un fons negre que les empreses del magnat tenien en unes banques suïsses.

Silvio Berlusconi ja ha vist com el seu germà Paolo afronta la Justícia en un altre procés. I per si no n'hi havia prou, el seu home de confiança i president d'una de les seves empreses, Publitalia, Marcello Dell'Utri, el 24 de maig se sotmetrà també als tribunals per mirar d'aclarir la procedència del fons negre.

En aquest cas serà la primera vegada que es podrà començar a treure l'entrellat del finançament de Forza Italia, el partit creat per acomboiar l'assalt al poder de Berlusconi.

Però aquest procés que començarà dimecres, no serà l'únic que el líder de la dreta italiana haurà d'afrontar enguany. Berlusconi haurà de defensar-se durant el 1996 de moltes coses més. L'acusació de frau fiscal en la compra d'alguns terrenys al voltant de la seva propietat de Macherio, la falsedat en els balanços i l'apropiació indeguda de l'empresa cinematogràfica Medusa, suborns per aconseguir desgravacions fiscals de Fininvest, o el transvasament de 10.000 milions de lires a l'ex-líder socialista, ara reclòs a Tunísia, Bettino Craxi a través de bancs suïssos i luxemburguesos.

"Sóc un perseguit". El magnat de la televisió privada, compta per defensar-se amb hàbils i prestigiosos advocats que intentaran de demostrar que les acusacions de corrupció no tenen cap fonament. En tot cas s'admetrà que els dirigents de les empreses de Fininvest van ser víctimes d'una pràctica normal a Itàlia i que es van veure obligats a pagar les comissions que exigien els polícies fiscals.

De totes maneres el principal recurs de la defensa consistirà a provar de polititzar el judici. Silvio Berlusconi ha insistit a dir que els fiscals de Milà el persegueixen per raons polítiques i que tenen per objectiu d'enfonsar les seves empreses.

"Sóc un perseguit" ha afirmat recentment l'empresari, que no ha dubtat a qualificar d'enemics polítics, i fins i tot de comunistes, els fiscals de l'Operació Mans Netes, els quals ha fet investigar per poder provar —sense cap mena de resultat— que actuen amb criteris polítics. En aquest sentit, un dels advocats del magnat de la televisió privada, Carlo Taormina, ha demanat que el magistrat retirat, Antonio Di Pietro, sigui cridat a declarar en el procés. Taormina, ha acusat el jutge que va ser el símbol anticorrupció d'haver pressionat en els seus interrogatoris alguns acusats perquè denunciessin irregularitats en les actuacions de Berlusconi com a home d'empresa. La maniobra d'aquest polèmic advocat està a demostrar que el *pool* de fiscals de l'operació Mans Netes ha estat parcial i que mostra una especial animadversió contra el líder de Forza Italia.

Berlusconi ha passat de ser la gran esperança al gran desencany. L'imperi que volia crear va acabar qüestionant-se als tribunals.

Per la seva banda, l'acusació, ja ha presentat als mitjans de comunicació una llista de seixanta-vuit testimonis contra l'ex-primer ministre. Es tracta de dirigents de Fininvest o de societats lligades al consorci, oficials de la Guàrdia de Finances, empresaris com el president del Club de Futbol Inter, rival directe del Milan que presideix Berlusconi, ex-ministres, etc.

El *biscione* (serp), com anomenen a Itàlia Berlusconi, ha aconseguit —amb maniobres fosques al llarg de molts anys— de construir un imperi, que ell està convençut que és un dels pilars fonamentals de l'economia italiana, i de crear-se del no-res la imatge de salvador del país. Finalment, va fracassar estrepitosament, al 1994, com a home de govern i, al 1995, com a home de partit.

La crisi política oberta amb l'anunciada dimissió del govern Dini el situa novament en la possibilitat de maniobrar, l'autèntic esport del qual es declara un fervent admirador. Les urnes serien el

seu somni, perquè és conscient del seu poder amb el control que té sobre els mitjans de comunicació, però si això no és possible, la seva obsessió sí que és de controlar, almenys, el Ministeri de Justícia amb un home afí.

L'objectiu d'un Berlusconi situat contra les cordes per l'acció dels fiscals de Milà és de neutralitzar el mal que aquests li puguin fer.

Així, aquest últims dies hom el pot veure defensant un govern de llarga entesa per aguantar fins que, al juny, s'acabi la presidència de torn d'Itàlia a la Unió Europea. Una proposta que amaga el desig de forçar que el titular de la cartera de Justícia del nou gabinet sigui un

home proper, un home que prepararia l'amnistia general que el salvaria d'una possible condemna a la presó. L'excusa d'aquesta amnistia no és cap altra que la commemoració, enguany, del cinquantè aniversari del referèndum institucional del 2 de juny del 1946 que va fer possible el naixement de la república italiana. Les possibilitats d'èxit són remotes. L'opinió pública s'hi mostra adversa, el Parlament difícilment aprovaria la llei, i el cap de l'estat, Oscar Luigi Scalfaro, no vol ni sentir-ne parlar.

A més dels antics terroristes de les Brigades Roges, i uns quants empresonats per sagnants atemptats de l'extrema-dreta, serien els condemnats per delictes de corrupció els principals beneficiats d'aquest perdó.

La Itàlia que vol regenerar-se i construir un futur plenament democràtic no acceptaria mai que els símbols d'un passat que fou negre i sinistre fossin perdonats.

Vicenç Lozano